

Uit een werk van Yves Raguin († 1998)*

God laat zich ervaren en soms ook aanraken,
maar Hij blijft steeds de onkenbare, de ongrijpbare.
De mens weet dat het God is
die zich daar aandient.
Hij kan daar niet aan twifelen.
Maar probeert hij te naderen
om Hem van dichterbij te zien,
om Hem te grijpen, te betasten...
dan vindt hij slechts een doornstruik tegenover zich
waaraan hij zich verwondt...
Er zijn van die vertrouwde voorwerpen
die tot steunpunt dienen voor Gods openbaringen...
In de woestijn was er het braambos
dat brandde en toch niet verteerde.
De vlam was namelijk eerder in de ziel van Mozes
dan in het braambos....

God is nooit dat wat ik zie,
nooit dat wat ik aanraak...
maar in wat ik zie, zie ik Hem,
en in wat ik aanraak, raak ik Hem.
Mijn geloof,
dat verlicht wordt door Gods genade,
raakt Hem aan, ziet Hem.
En dat contact is reëel,
dat zien is reëel,
deze ontmoeting is reëel.
Ik kan er niet aan twifelen.
Misschien ga ik later twifelen,
maar op het ogenblik zelf is dit uitgesloten.

God kennen betekent
zich onophoudelijk voortbewegen.
In de gelukzalige aanschouwing zal de ziel
in de ontdekking van God
zich voortbewegen met de oneindige snelheid
van de zich openbarende liefde..
Haar rust zal ze alleen maar vinden
in die nooit eindigende ontdekkingstocht
door het goddelijk mysterie...
dat zal het volle licht zijn.

* Yves Raguin, *Wegen der beschouwing in Oost en West*.
Serie: Spiritualiteit, dl 3 , blz. 57-60. Nijmegen, B. Gottmer's Uitgeversbedrijf 1974. (*bij Jh. 6, 22- 29*)